

LA HONORATA

PERIÓDICH CATALANISTA HUMORÍSTICH IL-LUSTRAT

SATÍRICH Y LITERARI

Tocarà al menos un cop cada setmana

VAL PER TOT ARREU 2 QUARTOS

NÚMEROS ATRASSATS 4 QUARTOS

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

Aribau, 39

PREU DE SUSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona 10 rals trimestre.
Estranger: 20 rals.

LA PROFESSÓ DE CÓRPUS

Si non é vero...

Lo dia era magnífich: semblava que al cel havian fet esapte, estrenyinantho tot pera celebrar ab mes pompa diada de Corpus, que allí dalt deu venir á ser com una eta major... Pero, no aném tant per amunt; quedémse á terra que prou que fer hi ha encara per aquí abaix.

A la Catedral y en lo rajolí d' aygua que, com un surdor, llença la font dels claustres, ballava l'ou, sota un estre de tendre rama y sobre un verdader ramell de címetas, vermellas com los llavis d' una noya de quinze anys, y frescas com la primavera: essent lo regositj dels nets y la alegre admiració dels nets que embalits lo guayon sens darlos sa ignocencia forsa pera endevinar lo tret de tal maravella: los gegants s' havian passejat fent l' idem per tots los carrers de Barcelona; l' Ajuntament tornava á la Catedral, ab las bandes vermellas, que als de sos preclars individus no s' havian tret ni pera par, després d' haver assistit, seguint antigas costums, l' ofici del dematí que cad' any celebra lo senyor Bisbe; y los encontorns de la Santa Basilica, era ple de senyors levitas y sombreros de totas las modas y de militars de las las graduacions; en fi, havia ja passat mes de mitj de Corpus, com passa sempre, á gust dels petits y á deslació dels grans.

La tarde comensava. Los teatros contenian pochs espectadors, pero en cambi los cafés brollavan de gent que entrava y sortia, los primers ab lo desitj de fer temps vent alguna cosa; los segons afanyosos pera trobar un lloc ahont veurer la professó. Lo típic soroll de taulons de fusta sentit entre los desconcertats crits dels que veuen ginesta, ventalls y caramel-los, que sempre sobresurten á aquell animós burgit que natural se promou en siti de molta gent, donant al curs lo cautivador aspecte de un desordre baladrer, bellugadís y sobre tot alegre.

Las criadas aixugaren la pols de las baranas dels balcones, colocanli los domassos y cobrellits de vius colors, y muts, pero moventse á impuls dels y suau ayre de la feya bolejar, contribuían á la animació general.

En lo tros d' acera del devant de las botigas, los mostres aprenents y fins los amos mateixos, colocaren los demunt pilas de mahons ó tamborets, posantlos á l' alçada á mida que eran mes endarrera, succehint que que s' assentavan á l' última fila quedavan ab las capes penjant. Los fills dels convidats á veure la professó, entats en las fustas s' hi gronxavan y mes de quatre legueren á causa de rompes aquéllas, no poguent resistir lo balandreix de las criaturas.

Comensaren los soldats á passar á marxa batent y atutse en diferents punts, se colocaren á quatre passos de l' alçada á cada part de carrer, formant cordó per tot lo carrer. Aixís es que acabá de rodonejarse lo soroll de los taulons, ab lo estrépit de las músicas militars que ofegavan la veu de mando dels gefes.

Mentres tant los banchs s' ocupavan: al primer, començant per lo mes baix, y aixó sempre passa en general, s' hi entaren las criaturas y las nyinyeras, ab molta satisfac-

ció dels Martes que estavan de planton; al segon las noyas casadoras; al ters los amichs de la casa, papás y mamás de las del segon banch, y al darrera s' hi prepararen cadiras y caixas y fins la taula del menjador pera colocarshi los de la casa quan fos hora.

Tothom reya y bromejava: lo graciós senyor Cinto, deya requiebros á la aixalebrada senyora Paula: la viuda del capitá recordava los florejos ab que havia comensat á enamorarla en tal dia com lo present, puig formava lo cordó devant la casa ahont ella seya; don Magí explicava que la professo de Santa Maria seria molt brillant y que passaria per lo carrer que habitava la Paca, americana d' aquí, xuclava un caramel-lo, y las noyas totas, sens fer cabal dels vells de la casa, que 'ls preguntavan si estavan bé, atrafegats per acontentar á tothom, s' espolsavan la ginesta, sagó y paperets, si no se hi barrejava algun grapat de mill, que rebjan rihent y ajupintse tapantse la cara ab los vanos, ab que 'ls joves las escometian bo y passant, envejant la sort d' aquells diminuts ó inofensius projectils, y sobre tot ignocents á pesar de entretenirse en fer passigollas quan s' esqueyan á ficarse coll avall entre la roba.

Los que en las plassas y devant de casas en edificació llogavan banchs y cadiras á sis quartos per cap, hi fevan lo seu negoci, y fins de las brassanas al carrer de Fernando eran plens los tres renglas de cadiras de ferro, que havian sigut presas al assalt per los que ó no tenen amichs ó coneguts pera molestar, ó voluntariament están renyits ab la tia Paret y l' oncle Cantó.

Tot estava á punt de solfa: ja res hi faltava de lo que te d' haverhi en un curs de professó de Corpus.

De prompte se sentiren canonadas y un jara! general, pronunciat per totas las bocas, recorregué en un tancar y obrir d' ulls tot lo curs desde lo carrer dels Comtes á la plassa de Sant Jaume. Era la senya de que la custodia sortia de la Catedral.

Allavors lo bellugament fou mes actiu y extraordinari; los balcones s' ompliren de noyas, donant nou aspecte á la festa y refermant la vivesa del quadro ab lo mohiment dels banos, ab lo llambregar de sos ulls y ab l' alegría de sas riallas; la gent passava á grumolls, pero tant acostats que semblava una massa compacte; las empentas eran cosa natural y las trepitxadas ningú las sentia: algun que altre xicot s' enfilava á la cadira, estirant tot lo que de sí dava son individu, pera veurer si per la cantonada sortian los blanchs plomeros dels municipals á cavall, y s' repetian los jara! jara! pronunciats ab intenció, augmentant la impaciencia dels que tantas vegadas se veyan enganyats.

Al últim la gent passá mes espessa y acorralada: las empentas foren mes seguidas y los espectadors s' aixecavan y assentavan, anunciant ab veus de regositj que la professó ja era allí. Aparegueren los serenos plens de hotons y la corretxa ample y blanca, que fá gala, y los municipals ab tricorni, frach y blanchs guants, empenyent á la gent, com si apretassen una paret movable y fent sortir als ressegats del mitj del carrer.

L' esbalot y bellugadissa s' anaren calmant, com si aquella massa de sers vivents fos un verdader mar tempestuós que allunyantse s' emportés ab sa fúria sos bramuts.

Lo carrer quedá despejat; la gent assentada tranquila y somrisenta; per l' interior de las botigas se veyan caps que s' estiravan vers á fora; los banos bellugantse; las navas rihent; algunas criaturas plorant, y las nyinyeras enternintse de compassió per los soldats que renegavan de valent veyent que alló encara anava llarch.

La professó comensá. Darrera los municipals á cavall, vingueren los gegants voltant al só del himne de Riego que tocavan lo fluiol y l'

tamborino y desseguida passaren las trampas, baix una pluja de ginesta y paperets, que si be al caurer semblavan un espés núvol, al arribar á terra deixavan lo carrer al-fombrat de groch, despedint una aroma tant fresca y viva que 's respirava ab la mateixa fruició ab que s' aspira l' alé de las montanyas á l' estiu.

No 'm detindré á fervos relació detallada de lo que tantas vegadas haveu vist. Consti sols, que aquell any la professo de Corpus era de las mes lluhidas, afavorida per una espléndida tarde de primavera.

Tot anava bé: los russos ja eran devant del Principal que la custodia tot iust passava per la plassa de Palacio, segons anunciavan las segonas canonadas que se sentian.

Veusaquí que tot d' un plegat en un banch d' una botiga del Dormitori de Sant Francesch, ahont per cert al devant hi havia un soldat que ab molts esforços permaneixia dret com un pal y quiet com una estatua, passant per sa cara tots los colors coneguts y per coneixer, hi hagué un gros rebombori.

Las sis ó set noyas que hi seyan, fent gran brometa, s' alsaren de repent al veurer que n' havia caygut una en hasca. Un jove, que molt sério estava assentat al cap del tauló, que sortia bastant del seu punt d' apoyó, al quedar llibre lo vensé ab son pes, alsantlo primer y rodolant desseguida fusta y ell per terra ab lo estrépit consegüent. Los espectadors dels entorns, sospresos per lo imprevist soroll y los ays y exclamacions de la gent de la casa y del jove, s' aixecarent eridant; los curiosos agrupats á la cantonada de la entrada d' un carré, s' arremolinaren esporuguits: lo pánich se feu general; y sense cap ni centené, ni direcció fixa comensá á corre la gent. Los de la professó, esparverats, apagaren las atxas, y sens enterarse del motiu, també fugiren: tocaren las cornetas y los jefes reuniren las las tropas del cordó ab veus roncas de mando: se tragueren ab gran soroll los taulons que servían de banchs; algunas portas se tancaren y á tot aixó s' hi afegiren los xiscles de las donas, los grinyols dels gossos trepitxats, las riallas dels espectadors dels balcones y alguna que altra veu que cridava:

—¡Los segadors! los segadors que roban la custodia.

Lo desordre fou complet: l' esglay general.

La gent dels pisos cridava apaciguant á la gent del carrer, pero aquesta no 's deixava convencer y abandonava lo lloch de la ocurrencia. Com es natural s' interrompé la professó.

Ni la calma torná á restablirse ni 'ls ánimos cobraren confiansa, á pesar que s' estengué lo cordó altre vegada y qui mes aprop qui mes lluny torná á reunirse al acompanyament.

Per últim passá la custodia seguida del senyor Bisbe, tirant benediccions y del manífich Ajuntament, de la carrossa d' un marqués, d' un batalló d' infanteria balandrejantse ab lo fusell al bras, y d' un esquadró de caballeria.

Acabada la professó se formaren grupos ahont lo succehit se comentava de mil maneres.

—Robavan un rellotje, deya un abotonantse l' americana després de palparse las butxacas.

—Han cridat ¡viva la Llibertat! explicavan altres ab molt misteri.

—Era un home que no 's volia treure la gorra, deyan alguns, escandalisats.

Y eran tan estranyas las versions que corrian, que pera treurer l' aygua clara vaig determina dirigirme á la casa ahont havia comensat la broma.

Al entrarhi tenian á la noya que s' havia desmayat, enrotllada. Acabavan de retornarla y tothom li feya preguntes.

—¿Qué ha sigut? ¿Qué ha estat? ¡Explicansho! ¡Cón-tansho!

La noya respirá ab totas sas forsas, com si tractés d'

absorvir tot l' ayre del globo; estigué un rato saborejant ab delícia lo invisible element y tranquilisada contestá á aquella gent, que ab la boca oheria, esperava que parlés com si tingues las orellas al paladar:

—Aquell soldat que tenia al devant, que se li deu haver posat malament lo dinar!

A tota pressa vaig sortir d'aquella casa, sens poguerme aguantar lo riure y considerant lo ridicul que 's pot posar tot un poble á causa de la flaqueza d'un home que contra sa voluntat te d' aguantar lo punt pera sostenir la magestat y presopopeya de certs espectacles.

Vaig arribar á casa quan acabavan de tirar las terceras canonadas d'aquell dia, anunciant la entrada de la custodia á l' iglesia, mentres jo, assentantme després pera sopar, murmurava ab molta satisfacció:

—Sempre 'm recordaré d'aquesta professó de Corpus.

SIMON ALSINA Y CLOS.

TIPO POPULAR

Mes no pot serho.

¡Noyas, herbetas—secas y tendras...
Quin vol d'aquellas—de Montserrat!
Pel mal de ventre—pel mal d'histèrich...
Pel mal de mare—pel mal de cap...!
¡Zarzaparrilla—pel mal de pedra...!
¡Herbas que curan—mal de caixal...!
¡Cascalls... lluisa—saúch... plantatge...
Malvins y salvia—per refrescar!

¡Herbas amargas—de Sant Antoni...
Per entra en ganas—de bon menjar...!
¡Per la migranya—v atachs de nervis...!
¡Qui vol herbetas—de Montserrat...!

Jo só una dona—bon xich grosseta
Y un xich petita...—y un xich com cal...
Detrás d'un burro—en la mà la vara
Vaig venent herbas—medicinals.

Mé veurán sempre—igualment vestida,
Mocadors foscos—al coll y al cap,
Faldillas grossas—de bona llana,
Sens tocá á terra—campanejant.

Las mitxas blavas,—los sochs ben grossos,
De pelfa roja—per dins folrats,
Fent olor d'herbas—y cridant sempre:
¡Qui vol herbetas—de Montserrat...!

Jo só la dona—que 'n ven d'aquellas,
Que virtut tenen—per tots los mals;
Jo só la dona—que tot l' any corro,
Per tots los pobles—y las ciutats;

Jo en temporada—que 'l sol calenta,
Quan las floretas—ja van flairant,
Cap dalt me 'n pujo—cullintne ufana,
Per las montanyas—que 'm donan pá.

Mes quan la capa—de neu se posan,
Y 'l fret me llenza—d' allí de dalt,
Baixo á la plana—y arreu jo crido;
¡Qui vol herbetas—de Montserrat...!

Hi ha mils personas—que fé 'ls hi tenen,
També n' hi ha d' altres—que no 'n fan cas,
Mes jo ja penso,—tan se m' endona,
Qui no las vulgui—s' ho trobará.

¡Son mes rebonas—encar que secas...!
¡Flairan d' un modol...—fan revifá...
¡Son mes hermosas—quan son floridas...!
Ab ellas curo—jo tots los mals.

Puig dalt del burro,—duch medicinas,
Com may los metjes—han receptat;
Si no... probéulas,—dieu que os semblan...
¡Qui vol herbetas—de Montserrat...!

¡Si 'n son de bonas...!—mireu; lo burro
Que m' acompanya—ja fá molts anys...
De sols portarlas,—sobre l' esquena,
Recort no guarda—d' estar malalt.

Puig si be antes,—quan veyá burras,
Fins m' espantava—de tant bramar,
Avuy la bestia—sols se las mira...
Somriu... y... baixa—son cansat cap.

Es porque 'l pobre—posa judici,
No porque estigui—vell ó nafrat,
Puig está en forsa—per viure un sigle,
Portant herbetas—de Montserrat.

Mes lo que sento—es que se 'n burlin,
Que gent se troba—que aixis ho fá...
¡Mireu quin ximple—d' apotecari,
Com riu y 'm mira,—desde 'l portal...!

¿Qué potsé 't pensas—que en la botiga,
Tens tú mes cosas—per curar mals...
Com jo en lo burro—dintre las sárrias
Tinch bonas herbas—medicinals...?

¡Ah si algun dia—fos rey d' Espanya!
A tots vosaltres—feya plegar...
L' apotecari—que té mes cosas,
Es la montanya—de Montserrat.

Vosté m' agrada—senyora Antonia
Vosté m' agrada...—miri que es cas...
Perque camina—darrera 'l burro,
Ningú 'm vol creuer—ni menys comprám...

L' apotecari—que está en botiga,
Que tot ho dona—ben arreglat,
Que fá brometa—ab las criadotas,

Que don' venenos—y 'ls cobra cars,
Es lo qui 's campa—la bona vida,
Y de mi ¡reira!...—ja ni 'n fan cas,
Fins lo quitxalla—tot escarnintme,
Diu... ¡qui vol herbas—de Montserrat...!

Per mes que digan—per mes que fassin,
Lo qu' es jo 'ls deixo—parlar ben alt;
Puig fins que 'm mori—vendré eixas herbas,
Que son tan bonas—per curar mals.

Qui sab si un dia—dirán los homes,
Quan siga morta—baixant lo cap,
Potsé creyentla—ja no tindriam
Est malt ó l' altre—ó 'l de mes enllá;

Y allí en ma tomba—farán capellas
Y alguna historia—'m nomenará,
Pel bé que feya—eixa pobre dóna,
Que are ben herbas de Montserrat...

Puig hi haurá dia,—que 'l mon plorantme,
De lo que feya—'s recordará,
Y que las herbas—que are desprecia,
Voldria haverlas—per los seus mals.

Mes quan las vulgui—pera cullirlas
Tindrà d' anarhi—allí ahont jo vaig...
¡Potsé á las horas—dins un sepulcre,
Será llur fema—mon cos cansat...!

Puig quan me mori—vull que m' enterrin
En quiscun puestu—del montanyal
Voldria d' herbas—y prop la Verge,
Ben prop la Verge—de Montserrat...

Y menys no sigui—un apotecari,
O un arbolari,—passant per' allá;
Tots una llágrima,—darán per 'quella,
Que venia herbas—de Montserrat.

¡Qui vol herbetas—secas y tendras...!
Per mal d' histèrich—pel mal de cap,
Per la migranya—y atachs de nervis
Malvins y salvia—per refrescar...!

Baixeu depressa—qui vol las últimas...!
Que demá marxo—cap allí dalt...
¡Baixeu depressa—que las acabo...!
¡Qui vol herbetas—de Montserrat...!

J. V.

LA SOCIÉTAT FARINAIRE

Fiel cronista de lo que vá passar dissapte á la nit en lo teatro del Olimpo, no faré mes que dir la veritat pura, sense enredarme en llibres de caballerías, porque no vull que per mi pateixi mes ni menos cap reputació artística, sobre tot ab coneixement de causa y ab la experiència que á mi m' ha donat lo trobarne en semblants casos diferents vegadas.

¿Qué volen mes del meu talent y de la meva sinceritat? Jo m' hi jugo ab qualsevol que no obrará ab mes imparcialitat, y ab menos enveja que un servidor de vostés.

Aném á veure, es dir, á explicar, porque per véureho hauriam de empenyar lo temps endarrera y trasladarnos al dissapte de la setmana dels morts: aném á ocuparnos de la execució de *Don Juan Tenorio*, que per mes que cad' any s' executa, deu tenir set vidas com los gats, puig que sempre resucita.

Va aixecarse lo teló, davant de la numerosa concurrencia de farinares, que deixant per un moment lo trahals de la plassa, anavan á recrearse ab la representació de la obra mes popular de la dramática espanyola.

Ja desde 'ls primers versos va véurers que 'l protagonista no sabia lo que se empescava.

Sort que 'l actor coneix mes lo negoci de las farinas que no la declamació, porque de lo contrari 's moriria penjat de barras al sostre.

Jo ja ho deya: aixó acabarà malament. Aquest xicot no té prou llargaria pera arribar á la sola de la sabata del prototipo dels valents y calaveras d' época.

Y efectivament, desseguida que va alsarse de la cadira, ja varem veure que quan lo quintaren no debia arribar á la mida.

Era un Tenorio que no tenia res de lo que duya. Lo bigoti sí, lo bigoti era natural. O 'l públich no hi entenia futil-la ó jo só un burro, aixis tal com los hi dich, porque á cada paraula omplian lo teatro d' aplausos.

Y ¿per qué? ¡Ah! Mal m' está 'l dirho, pero 'l dia que jo vaig sortir á las taulas á aguantar la capa d' en Manrique en *Lo Cantador*, aquell dia fou un dia de gloria pera 'l art! La ovació que 'm varen tributar si que va ser expon-tánea y lletgítima y justa. Pero jo crech que 'l Tenorio de dissapte tenia la gent comprada.

En demés no solzament feyan lo que 'l obra diu, sino que hi afegian y tot pera fer mes efecte. L' Avellaneda ja saben que surt en lo primer acte á escoltar lo que explican en Tenorio y en Megía, donchs jo no sé en lo moment d' asseures porque li enretiraren la cadira fentlo caure tan llarch com Deu l' ha fet. ¿Ho porta aixó la comedia? ¿No hi tindria res que veure en Zorrilla?

¿Y quán lo Tenorio va robar la monja? Ni menos podia durla.

Després en lo quart acte, li va passar pel cap lo no endursen las pistolas, sens dupte refiat de la seva forsa bruta

ó corporal, pero veyentse las bonas y las malas, no va ten mes remey que fer esperar al Comendador, que tingué patxorra de quedarse allí com un estaquirot esperant q ell anés á buscar á la *guardaropía* l' arma homicida.

Si jo arribo á ser lo Comendador allí 'n faig una de mevas.

Aquell dia si que mort lo Tenorio per sempre mes. Y 's pensan que 'l públich ho va entendre? No seya, debia figurarse que alló era una esmena feta á l' obra, disposició del protagonista y allavors va tributarli ovació que ni quan en Prim va desembarcar á Barcel.

De per tot arreu sortian papers retallats y versos apósit enaltint lo mérit del actor, lo públich dret y cridant li tirava puros de quarto ab alas de paper, paquets de rrofas, garvas d' ofals y coronas d' alls ab llassos de colors, li portaren tortells y fins crech que algun llong y per arrodonir lo quadro, dos fadrins fornés, ab calson blanchs y la manta tirada al cos pera no ensenyar las vas formas esculturals, sortint del saló de descans, avessaren la platea pel corredor del mitj portant en un yart un pa de quinze lliuras ¡fet espré y tot! y al arribar á la conxa del apuntador lo tiraren á las taulas que una mica mes aixafan al consuet.

¡No t' enorgulleixis, no, Tenorio de pega! Creus tu, porque 't feren aquesta ovació ja pots posarte al costat en Calvo? Home, no tingas tanta vanitat ni tanta prepopeya; també me 'n tiraren á mí d' ofals y garrofas, ts tú sol al mon.

Per altra part vaig tenir una especia de satisfacció veure que á aquella colla de cómichs sense art los hi va lo carro pel pedregal.

Alló del cementiri que requereix tanta serietat va vertirse en una orga de gats. Com si hi hagués terren lo Comendador y en Megía no feyan mes que bellugant tirar renechs lo mateix que si fossin condemnats de de.

En Tenorio, semblava un gat esparverat, ab una llá á la qua, que era lo públich.

No poguent mes, deixaren anar lo teló y bona nit vam quedarnos ab quatre actes y mitj, allá ahont no havian de donar set.

Y ara dich jo: ¿Aixó son artistas? ¿Aixó son comedians Aixó no son mes que farinares.

Un altre any que 'm vingan á buscar á mí; ja ho veu com ho faig.

Alló sol d' aguantar la capa al *Cantador*, ni hi ha pera fer la reputació d' un actor. Y si vaig fèrmeli que digan los que 'm van veure. Ells me guardarán de me ¡Ah!...

PELA Y ONSA.

Palma de Mallorca 1885.

Avuy lo Director me diu que té poch espay pera que per lo tant no m' allargui massa. De allagarme, respost, no 'n passi cuidado: ja fa temps que he creixensa.

Ab aixó no 'ls hi podré explicar res de mí y l' Angel qui no he pogut donar entenet d' escriure la revista aquesta setmana. Diu que encara no sab quina ortografia seguir y que la deixi triar. Aviam si 'ns sortirà ab las es y dels llurs, que fa riure tant.

En demés, lo mes de relleu de la setmana, en quateatros, es la execució de *L' Africana* en la casa de l' estreno de *La ratlla torta* al Romea y la preparació *El Infierno*, ab una pila de reformas que semblará en lo Espanyol.

L' ópera va anar molt be per part de la Theodor de 'n Devoyod, que es un barítono de cap d' ala. En la va fer tots los possibles pera dur la música á bon y ho va lograr. Tots los diaris han fet notar que 'l públi fa repetir los setze compassos del acte quint, com hagués passat may. Nosaltres sempre que 'l hem ha succehit lo mateix tan si era un Pere com en Padirigis.

En quant á *La ratlla torta*, lo primer que debem que atragué tan gran concurrencia al Teatro Catalá, ni menos s' hi podia donar un pas. La execució aná unas calsas de capellá per part de tots los actors, Parrenyo, y senyors Fontova, Soler y Goula, sobre los dos primers senyors que 's caracterisaren molt be bons artistas que son. Tots tragueren partit dels seus pers y si algunas escenas resultan fluixas, no es culpa sino del autor.

Aquest fou cridat dues vegades en escena, pero al final, lo públich va comensar á refredarse acabant sense ferlo sortir.

Si nosaltres hem de dir nostra franca opinió, debém manifestar que aixó de las parodias pera agradarnos han d'estar molt ben portadas. Bon exemple 'n tenim ab las del senyor Soler. Nosaltres sempre 'ns estimarém mes una pessa que una parodia.

En quant á la obra de màgia *El Inferno*, se posará en escena de diumenge en vuit y 'ls recomaném que la vagin á veure ab la familia.

Los demás teatros segueixen lo camí de sempre. Cada companyia fa las obras que mes be li van.

En lo Circo Ecuestre, per ara hi segueixen las Xilofonistas, los Magni y 'ls Bourbonnell recullint bons aplausos. Y prou per avuy.

Espresions de l' Angela.

BERNAT PESCAIRE.

Encara que las parets no saben lo que 's fan, á vegadas sembla que tenen coneixement.

Diumenge tenia de passar una professó pel carrer del Peu de la Creu y tot d' un plegat una paret d' un tancat d' unas monjas va fer senyals de volerse ageure. ¡Encara com ho va avisá! Una paret que per pertanyer á un convent de segur que es benehida, sublevarse contra una professó! O las monjas están en pecat mortal ó 'ls concurrents á la professó están condemnats.

Pero per aixó la professó va ferse, passant per un altre puesto. Sempre hi ha recursos pera tot. Fins per burlar los avisos del cel, com haurian dit los fanátichs si arriba á ser una altra especie de manifestació la que havia de passar pel carrer del Peu de la Creu.

Un naufragi es cosa molt trista, no hi ha que duptarho. Donchs vegin quin un n' hi ha hagut que fa partir de riure.

Varen sortir de Sant Pol á pescar unas barcas ab sos corresponents tripulants: al ser mar endins se gira temporal. Tornémsen á casa com poguém, pensan los pescadors; pero s' adonan que 'ls faltavan uns companys ab la seva barca. ¡Reina Santíssima, ahónt serán! ¡Si 'l mar se 'ls haurá engullit! Si 'ls peixos se 'ls hauran menjat! ¡No 's veuen en lloch!

Per fi prengueren lo determini d' entornánsen cap á la platja, contristats per las dolorosas noves que havian de donar á las familias dels perduts, quan al arribar á ella ab la barca, los altres que havian desaparegut baixavan del carril.

Ja ho veuen, van sortir per mar ab una barca y tornaren per terra en un vagó. ¿No es veritat que sembla un miracle? Ja veuran com á la Bona Nova aviat hi veurém un exvoto. De segü. Y que 'l té ben merescut lo Sant ó Santa que feren semblant lassanya, que á la cuenta va ser un vapor que venia de la part de Llevant. Ja procurarém indagarli 'l nom pera posarlo en lo Calendari dels benefactors de la humanitat.

Ja no reparteixen lo dinar als pobres y es que ja denhen conceptuar que ara son richis.

No obstant, nosaltres som enemichs d' aquesta especie de caritat que no condueix sino á mals vicis.

A Barcelona hi ha moltes coses per fer que podria empearshi molta gent y no obstant no 's fa y 's té á la gent parada.

La caritat donguis als que estigan malalts, pero als que están bons proporcionilshi treball y tots hi guanyarém.

A Sabadell de mica en mica van entrant pel camí de las grans ciutats.

Als toros del altra dia hi hagué sustos y emocions fortes á causa dels tomballons dels toreros y dels picadors.

Aixó y de tant en tant una explosió d' algun petardo de dinamita dona caràcter.

D' aquí poch temps la ciutat nova de Sabadell se posará á l' altura que 's veu que als seus habitants los hi deu semblar que 'ls falta.

¡Quinas diversions mes innocentas!

La gent que no té res mes que fer que passejar per la Rambla de las Flors y dels Estudis está d' alló mes contenta porque s' allargan tan las obras que s' hi fan, y aixís passen lo temps distret.

Fins creyém que 's promou una suscripció pera aixecar un monument al empresari, en nom dels desenfeynats. Ho té ben merescut.

Alguns poetas nos recomanan que digéum als promovedors del certamen de Sant Feliu de Guixols, que si s' han refredat de celebrarlo los hi tornin los treballs que hi enviaren.

Quedan complascuts. Aquestas angunias farán perdre la fé als entusiastas.

Diumenge va celebrarse una professó que diu que hi anavan set ó vuit músicas.

¿Y de devoció n' hi havia gayre?

Deya un dia un tal Luyol
—Lo fill que tinch es decent.
Y digué apart don Climent:
—Jo 'm creya que era d' ell sol.

Al veure lo gran número de serenós que anavan á la professó dels Angels, varem pensar que 'ls hi falta una cosa que 'ls bomberos ja ho tenen.

Una música.

Y que no mes toqués nocturnos.

Ja han pujat lo pa d' un quarto. ¡Ay, gracias á Deu! Anava tan barato que era un escándol.

Si un reflexiona ben be
y no vol equivocarse,
lo dia bó per casarse
es lo trenta de febré.

Un particular ha comprat lo convent de Montesion ó Montision pera ferhi casas de lloguer.

Y las monjas agafaran totas las pedras ben numeradas, pera construirlo en un altre puesto, fins que un altre particular los hi torni á comprar, y aixís successivament per los sigles dels sigles.

¡Ah! si ab Jesucrist haguessin pogut fer lo mateix encara se 'l vendrian, y que avuy segurament no 'r voldrian trenta diners de plata, sino trenta mil duros al menos. ¡Com tot s' encareix!

—Sabs de qué va mori en Pere?
—Crech que d' una borratxera.
—No hu puch creurer, no pot ser,
perque en Pere era ayguader...
—Home no sigas tant matxo:
es que 'l va matá un borratxo.

Segons un periodista nort-americá, á Chicago 's gastan 2.800,000 cerillas cada dia de feyna, y 1.900,000 los dias de festa.

De segur que á Barcelona 'n gastém mes, moltes mes, sobre tot los diumenges que es lo dia que 's fuman mes puros dolents, com cosa del govern.

Donya Petra que blasona
de ser bona y molt despresa,
com té vici d' alabarse
sempre surt ab la mateixa:
—Ay, senyor, soch massa bona,
detrás meu tothom hi menja.

Diumenge passat va cantarse lo *Te-Deum* en «Lo Niu Guerrer». Lo menú que servi de programa á la cerimonia estava molt ben estudiat.

Veuen, aquestos senyors nos agradan, que 's diverteixen sense fer mal á ningú.

Es inútil que 'ls diguéim que ser soci del «Niu Guerrer» es millor que pendre la xocolata de 'n Lopez. Lo qui hi entra s' hi posa gras y rodanxó com una baldufa y sempre gasta bon humor com en Brugarolas y altres.

Entre 'ls regidors de Barcelona hi ha una maror terrible ab aixó de la comissió del Escorxador.

De lo qual se despren que tots voldrian formarne part, pera acabar d' escorxar á Barcelona.

Diuben los diaris que don Francisco Xavier Garriga, redactor de *El Barcelonés*, que sembla que ha pres los certámens pel seu comte, ha sigut nombrat membre corresponent de la «Academia Poética Malagacitana».

Vetaquí un senyor que ha tingut vuit pessetas sobreras. De segur que es lo primer que s' ha deixat caure á la ratera.

Nosaltres també n' hauriam pogut esser, pero aixó de las vuit pessetas no 's va fer frente.

XARADA

Als barcos hi ha prima:
Tothom té segona:
De tersa ne gastan
Molts que pel mon corran.
Sempre la dos-cuarta,
Que 'l dos-tres bó troba,
La total emplea
Quan se 'n va á la nona.

RAMON SERRAT.

LOGOGRIFO NUMÉKICH

1 2 3 4 5 6 7 8—Nom de dona.
3 2 5 3 4 7 2—Un vehicul.
1 2 7 2 7 2—Utensili de soldat.
3 6 7 3 8—Per escriure.
5 6 3 4—Nom de dona.
8 7 2—Idem.
1 2—Animal.
8—Una lletra.

L. MIQUEL.

INTRÍNGULIS

Buscar un nom que trayent cada vegada una lletra, comensant per l' última dongui lo resultat següent: 1.ª Objecte de sabater.—2.ª La majoria hi vá.—3.ª Lo sabater Says ho fá.—4.ª Un mineral.—5.ª Lo mateix, pero en castellá.—6.ª Negació.—7.ª Una lletra.

MIQUEL ZENITRAM.

ROMBO.

1.ª Línea vertical y horizontal: consonant.—2.ª Part del home.—3.ª Ministre.—4.ª Un mal.—5.ª Consonant.

UN COLEGIAL.

GEROGLIFICH.

KI

X. XX.

X. X.X.

PANXA-CONTENTA.

LAS SOLUCIONS EN LO PRÓXIM NÚMERO.

A LO INSERTAT EN LO NÚMERO ANTERIOR.

ENDEVINAL·LA.—*Magrané*.

XARADA.—*Silaba*.

ANAGRAMA.—*Clara-Caral*.

MUDANSA.—*Riu, Piu, Niu, Viu*.

PALPITACIONES

COLECCIÓN DE POESIAS SÉRIAS Y FESTIVAS, CANTARS, EPIGRAMAS, ETC., ETC.

Originals del jove escriptor en

M. FIGUEROLA ALDROFEU.

Il·lustració dels reputats dibuixants Apeles Mestres, Carrasco, Llorens y Riu y altres.

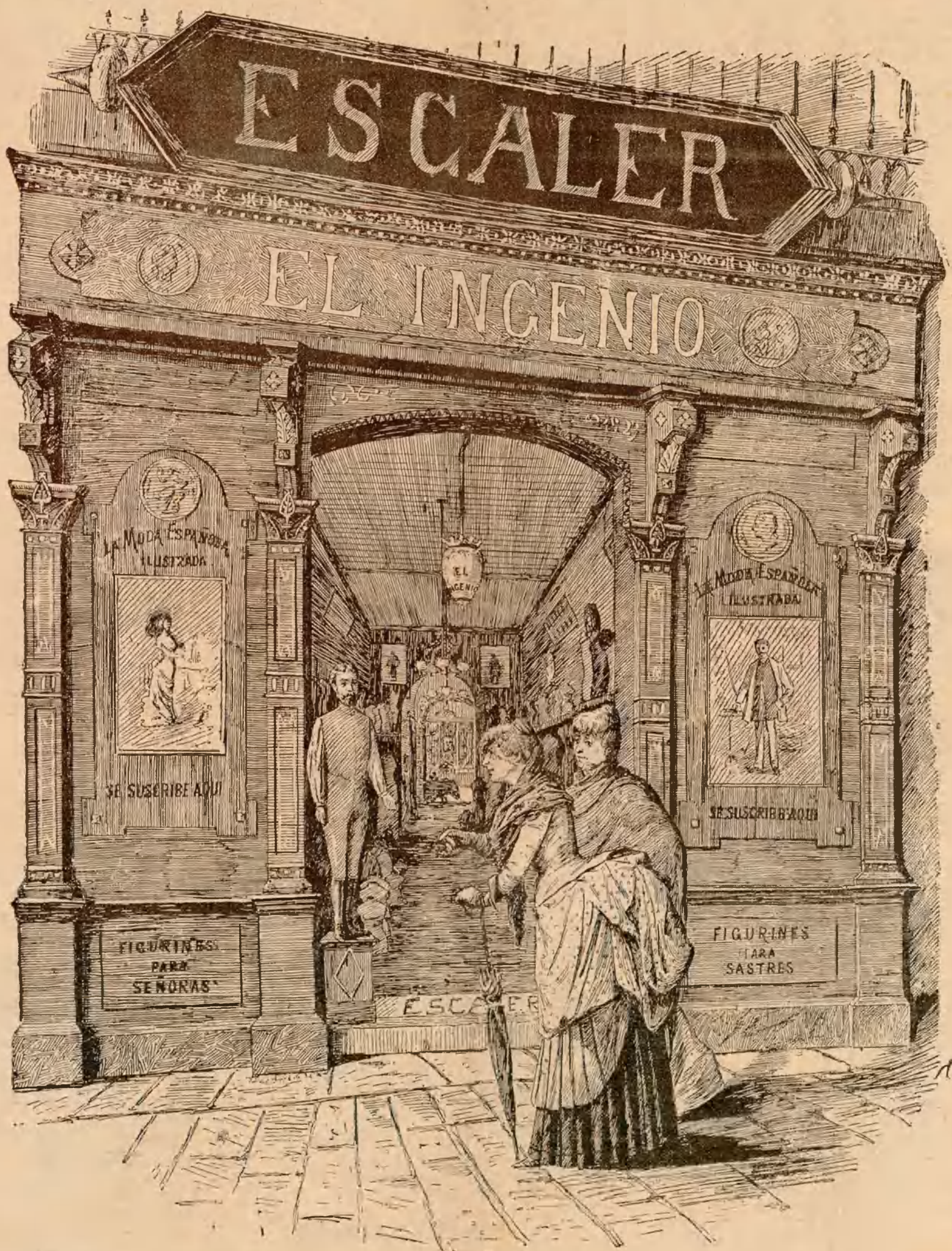
Forman un tomet de 48 páginas.

Preu 2 rals.

De venta, en las librerías de Lopez, Puig, Verdaguer, Roig, Parera y principales librerías y kioscos de la Rambla.

Imp. de Redondo y Xumetra, Tallers, 51-53

EN LO CARRER DE RAURICH.

Entre duas senyoras:—Veus, un home com aquest m'agradaria per marit.

—Ay, ay, per qué?

—Perque aixís potser no 'm buscaria rahons ni tindria celos del meu cusi.